

PINAR İLKİZ
Soğan Doğradığın Çıplak Eller

PINAR ILKIZ 1982'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İktisat Bölümü'nden mezun olduktan sonra Marmara Üniversitesi İletişim Bilimleri'nde yüksek lisans yaptı. Çeşitli dergi, gazete ve haber portallarında çalıştı. NTV Yayınları'nda kitap editörlüğü yaptı. Öyküleri *Büyük Keyif*, *altZine*, *Trendeki Yabancı* gibi platformlarda yer aldı. *Sevin Okyay*'ın hayatını kaleme aldığı nehir söyleşi *Hakikaten - Sevin Okyay anlatıyor* 2017'de Ayızı Kitap'tan, ilk öykü kitabı *Soğan Doğradığın Çıplak Eller* 2024'te İletişim Yayınları'ndan yayımlandı. 2011'den bu yana sivil toplumda ve sivil toplumla çalışıyor.

İletişim Yayınları 3416 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 611

ISBN-13: 978-975-05-3648-9

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve *KAPAK İLLÜSTRASYONU* Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

PINAR İLKİZ

Soğan Doğradığın Çıplak Eller

*İlknur Üstün ve
Neslihan Cangöz'e
teşekkürler...*

Evinize buğday yağsın...

İÇİNDEKİLER

Kedili kadın	9
Şifa niyetine	17
“Recep adına imzalar mısınız?”	25
Göz göze	31
Eksik eşik	37
Kadar gibi	41
90’dan devam etti	49
İki diz boyu	55
Çifte piştov	65
Soğan doğradığın çıplak eller	73
Hortum	81
Bey bizimse, biz kimiz?	87
Çömelik	95
Yalancı bahar için bir elbise	103
Gün Ahayol	111

Kedili kadın

Dedikleri doğru. Ben kedili bir kadımdım, daha doğrusu “kedili kadın” dedikleri kadınlardanım. Bunun yaşla ilgili bir şey olduğunu düşünürdüm ama henüz yirmi sekiz yaşındayım. Yaşımı özellikle belirttim çünkü birçok insanın kafasında canlandırdığı gibi yaşımı başımı almadım. Hem zaten yaşımı alınca başımı da veriyorlarsa onu alıp hemen uzak diyarlara gitmeyi tercih ederdim, bu evde kalmazdım. Hayattan elimi eteğimi çekip umudu kedilerde aramadım, ki bu da fena bir seçenek değil aslında. Hatta inanmazsınız darmadağın saçlarım da yok, evim deseniz oldukça temiz. Sadece yok denecek kadar az huzurum, çok denecek kadar kalabalık kedilerim var.

Bir saniye, hâlâ kapıdalar sanırım. Evet, polisler hâlâ kapıda, neyse.

Ne diyordum, hah, ben tabii kedili kadın olmak için çıkmadım bu yola. Hoş ben bir yola da çıkmadım da işte, şu an buradayız. Normalde kapıyı size de açmazdım ama delikten bakarken elinizdeki keki görünce dayanamadım. Keki çok severim, eskiden ben de yapardım, üç yumurta, üç fincan

un, üç fincan şeker. Şekeri üç fincandan az koyardım, bizimki kızardı çünkü, “Bu ne be, şeker komasına mı sokacaksın beni,” derdi. İki fincandan biraz fazla, üç fincandan az. Tıpkı evliliğimizdeki gibi, iki kişiden biraz fazla, üç kişiden azdık. Ben, o ve öfkesi.

Sinirliydi bizimki, sınırı bir tek kendisine sanırdı da aldandı. O sinire kesince ben de kelimelerden kesilir oldum. O bağırdıkça ben sustum anlayacağımız. Evliliğin ilk zamanları çok güzeldi desem hemen inanırsınız değil mi? İnanmayın. Ne girişi, ne gelişmesi ne de sonucu güzeldi. Bizim bey baştan sona hep sinire kesti. Sinire kesmesi için bazen gökyüzünden bir bulut geçmesi bile yeterliydi; çayın demi koyu oldu, yemeğin tuzu az geldi, kekin şekeri fazla kaçtı, komşular uzun oturdu, ona bir çocuk veremedim, hayatının bütün neşesini aldım... Liste uzar giderdi. Hani bazen düşünüyordum, bu sinirin bir patlama noktası olacak mı diye, gözümde patlayan bir yumruk, sırtıma yediğim bir tekme, aniden kafama inen ve bütün vücudumu sarsan bir darbe. Yok. Ev sürekli bir gerilim hattı. Hani diyordum belki bu gerilimi bir şeye yöneltebilse her şey daha mı güzel olurdu? Oysa biz evlendiğimiz günden beri ev sahibi için evli bir çift, birbirimiz için fizikselleşmeyen seviyesiz birer ev arkadaşı olup çıkmıştık. Onun sınırı akacak mecra bulamıyor, benim kelimelerim gittikçe azalıyordu.

Mesela temizlik yapacağım, gücüm yetmiyor bazı eşyaları çekmeye ya da kaldırmaya, “Koltuğu kaldırır mısın?” diyeceğim, yok, çıkmıyor ağızından. Daha yeni esmiş, yağmış, gürlemiş, biliyorum içeride bir yerde sınırını bileyliyor hâlâ. Hiç sesimi çıkarmazdım, kiminin içi şişer, kiminin dili, benim boğazım şişerdi. Na böyle yumru gibi, sonra bir öksürük alırdı beni, bu kedilerin ilki işte o zaman doğdu bu eve. O koltuğun altında tozdu, kıldı, tüydü birikti, birikti, birikti, benim genzime kaçtı. Yuttuğum kelimelerle birbirine karıştılar